

Quan l'amor se'n va

Arebrab

Et vaig tenir arrelada en mi, formaves part de ma carn, farcies els meus somnis. Vas ésser l'aiguabarreig dels meus delers. Eres com un foc arden de sarments que fumejaven en l'ara del meu cor.

Mai vas entregar-te, ton cos era meu, però l'ànima era teva, mai vaig poder penetrar-la. Malgrat que em sentia enganyat, a l'ombra tremolosa de les teves parpelles trobava sempre la rosa pàl·lida i amarga d'un fals somriís pressajador.

Per això havia d'haver dit: prou!. Sense adonar-me'n, de mica en mica, anava emmetzint-me. No vaig tenir força per a trencar-ho tot, vivia amb l'esperança que tot canviés, i tan mateix no fou així, l'escala dels teus valors era el daltabaix de la meua.

El foc esdevingué gel, mon cor s'esquerdava més i més. Com el vol d'una falçilla que s'allunya sobre la vall, a poc a poc, mories en mi. Res va tornar a ésser igual. L'oblit s'endugué: l'amor, la tendresa, els delers i els somnis.

A hores d'ara roman un profund i afòtic capvespre prenys de flors adormides, anònimes. Nogensmenys, qualcuna d'encimbella sovint sobre les altres. Reneix un cop més l'esperança? De vegades sembla que sí, però en el fons no deixa d'ésser una quimera. L'amor no pot grifollar de bell nou. La malvolença va

deixant la tija òrfena de tanyes. L'amor ensopeja, no por ésser, ara i adés sempre ha plogut fora d'hora, mai ha hagut sincronització.

Les ferides cicatritzen però la petja roman gravada per sempre més. Queden, això sí, els somnis formosos de tot allò que haguera pogut ésser la felicitat.

Els desenganys afaiçonen, canvien l'indret i l'inrevés de la persona. Cadascú lluita com pot, cada cop més tancat envers l'entorn, com el vell guillot que s'ha escapolat d'una crebantada.

Cal seguir endavant, comprenc que em va la salut, la vida, per això vaig aprenent a gaudir de somnis difícils, que massa sovint sobrepassen la fita d'allò que és faedor per endinsar-se en un món fantàstic. Són bonics, independents, lliures. Farceixen un bagul d'on puc extreure'n tants com vulgui i quan em facin falta. Són

tot el que tinc. En gaudeixo força, m'ho passo bé. Àdhuc, l'amor pot ésser, al capdavant, com un barreig de fantasia i realitat.

Si sorgeix un amor impossible per tots dos, aquest pot viure sense conreu. S'arriba a una pau interior assossegada, a un apaivagament difícil de fer palès. Els amants saben que són com els bessons univitel·lins. Llurs sentiments són enllaçats, per sempre, mitjançant una xarxa immaterial i secreta que res té a veure amb internet.

QUI ÉS QUI?

Per Irma

El joc és molt fàcil. En primer lloc teniu 4 fotografies de 4 persones quan eren xicotetes. En segon lloc hi ha 4 fotografies actuals de les mateixes 4 persones. Es tracta puix de saber-los relacionar emparellant número i lletra. Les solucions es troben al *Sabeu que...*

